לְכָךְ שָׁנִינוּ בהמשך המשנה בחולין רוֹב אֶחָד בָּעוֹף וְרוֹב שְׁנַיִם בַּבְּהֵמָה, לומר שאף בקדשים שחיטת רוב שנים כשרה אפילו מדרבנן. ומוכח מדברי ריש לקיש שמפרש קרצו שבמשנה ברוב סימנים.

מקשה הגמרא: וְכִי מֵאַחַר דַּאֲפִילּוּ פְּסוּלָא מִדְּרַבָּנָן לֵיכָּא [–אין] אם לא שחט את כל הסימנים, לָמָּה לִי לתת לכהן אחר לְמָרֵק את השחיטה, הרי עדיף שכל העבודות ייעשו על ידי הכהן גדול. מתרצת הגמרא: יש מִצְוָה לכתחילה לְמָרֵק בשחיטת קדשים, כדי שיצא כל הדם מצואר הבהמה ולקבלו בכלי שרת לזרקו על המזבח, ולכן נותן לאחר למרק את השחיטה.

הגמרא מביאה מימרא בענין סדר העבודות בבית המקדש בכל ימות השנה: אַבָּיֵי הֲיָה מְסַדֵּר סדר הַמַּעֲרָכָה – העבודות הנוהגות כל יום במקדש, מַשְׁמִיהּ דִּרְמָרְא – על פי מה שמקובל אצל כל בני הישיבה שקיבלוה מרבותיהם, וְהסדר הוא אִילְּבָא דְּאַבָּא שָׁאוּל. וכך סדרם, עריכת הַמַּעֲרָכָה גְּדוֹלָה של עצים שעל מזבח החיצון, שעליה מקריבים את כל הקרבנות, קוֹדֶמֶת לְעריכת עצי מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת, שממנה נוטלים גחלים למזבח הפנימי להקטיר את הקטורת. ועריכת מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת קוֹדֶמֶת לְסִידּוּר שְׁנֵי גְּזִירֵי עֵצִים שמוסיפים על המערכה הגדולה להרבות האש. וְסִידּוּר שְׁנֵי גְּזִירֵי עֵצִים קוֹדֵם לְדִישּׁוּן [–סילוק האפר והפחם מן] מִזְבַּח הַפְּנִימִי [–מזבח הזהב], שדישנו את האפר שעליו קודם שהקטירו עליו את הקטורת. וְדִישּׁוּן מִזְבַּח הַפְּנִימִי קוֹדֵם לַהֲטָבַת חֲמֵשׁ נֵרוֹת – הוצאת השמן והפתילות שכבו מהחמשה בזיכים שמתוך שבעת בזיכי המנורה. וַהֲטָבַת חֲמֵשׁ נֵרוֹת קוֹדֵם לְעבודות הנעשות בְּדָם הַתָּמִיד, דהיינו שחיטת התמיד וזריקת דמו. וְדָם הַתָּמִיד קוֹדֵם לַהֲטָבַת שְׁתֵּי הַנֵּרוֹת הנותרות. וַהֲטָבַת שְׁתֵּי נֵרוֹת קוֹדֶמֶת לְהקטרת הַקְּטוֹרֶת על המזבח הפנימי. וְהקטרת הַקְּטוֹרֶת קוֹדֶמֶת לְהקטרת הָאֵבָרִים של התמיד על המזבח החיצון. וְאֵבָרִים של התמיד קודמים לְמִנְחָה של נסכים, שהיא עשירית האיפה שבאה עם התמיד. וּמִנְחָה קודמת לְמנחת חֲבִיתִּין, שהיא מנחת כהן גדול שהיה מביא בכל יום. וַחֲבִיתִּין קודמים לְנִסְכִּין – ניסוך רביעית ההין יין הבא עם התמיד. וְנִסְכִּין קודמים לְמוּסָפִין בימים שמביאים קרבן מוסף. וּמוּסָפִין קודמים בשבת לְהקטרת בָּזִיכִין של לבונה שסידרו בשבוע שעבר עם לחם הפנים. וּבָזִיכִין קודמים לְתָמִיד שֶׁל בֵּין הָעַרְבַּיִם, שֶׁנֶּאֱמַר בתמיד של שחר (ויקרא ו ה) 'וְהִקְטִיר עָלָיו חֵלְבֵי הַשְּׁלָמִים', ודרשו מתיבת 'עָלָיו', שעל תמיד של שחר הַשְּׁלָם את הקרבת כָּל הַקְּרָבָנוֹת כולן, ואל תשלימם על תמיד של בין הערבים, דהיינו שאחר תמיד של בין הערבים אין להביא שום קרבן, ודורשים את תיבת 'שלמים' שנאמר בפסוק, מלשון השלם.

ביאור דברי אביי: אֶמַר מַר, מַעֲרָכָה גְּדוֹלָה קוֹדֶמֶת לְמַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת. מבארת הגמרא: מַנָּא לָן – מנין נלמד. דְּתַנְיָא בברייתא, נאמר בתמיד (ויקרא ו ב) 'הִיא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָהּ עַל הַמִּזְבֵּחַ כָּל הַלַּיְלָה' ו'מוקדה' זוֹ היא מַעֲרָכָה גְּדוֹלָה, ובהמשך נאמר 'וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ', ו'תוקד' זוֹ היא מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת, ונלמד שסידור מערכה גדולה קודמת למערכה שניה.

מקשה הגמרא: וְאִיפּוֹךְ אָנָא – אולי נאמר להיפך, שמערכה שניה קודמת למערכה גדולה, וסדר הפסוק אינו כסדר העבודה. מתרצת הגמרא: מְסַתְּבְרָא שמַּעֲרָכָה גְּדוֹלָה עֲדִיפָא יותר ויש להקדימה, שֶׁבֵּן מַכְנִיסִין מִמֶּנָּה גחלים לִפְנִים ההיכל לקטורת. מתרצת הגמרא: אֲפִילּוּ הָכִי – שמכניסין גחלים ממערכה שניה, יש להקדים את המערכה גדולה, שכן כַּפָּרָתָהּ מְרוּבָּה עֲדִיפָא יותר מהכנסת גחלים. וְאִיבָּעֵית אֵימָא עוד טעם להקדים מערכה הגדולה, שהרי אִי לֹא מַשְׁכַּח [–מצא] עֵצִים הראויים לְמַעֲרָכָה שְׁנִיָּה, מִי לֹא מָעֲיֵיל – וכי אינו מכניס לקטורת עצים מִמַּעֲרָכָה גְּדוֹלָה, נמצא שגם היא ראויה להכנסת גחלים להיכל, וכן עדיפה שכפרתה מרובה, ולכן יש להקדימה למערכה שניה.

מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת קוֹדֶמֶת לְסִידּוּר שְׁנֵי גְּזִירֵי עֵצִים. מבארת הגמרא: מַנָּא לָן. דִּכְתִיב (ויקרא ו ה) 'וּבָעֵר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֵצִים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר', ללמד שהכהן מוסיף שני גזירי עצים, ודורשים שרק 'עָלֶיהָ' [–על המערכה הגדולה] מניחים שני גזירי עצים, וְלֹא עַל חֲבֶרְתָּהּ [–מערכה שניה], וממה שהוצרך למעט שלא יניח על מערכה שניה, מִכְּלָל זה נלמד דִּבשעה שמסדר את הגזירים על המערכה גדולה כבר אִיתָא [–ישנה] לַחֲבֶרְתָּהּ – למערכה שניה, ואפשר לסדר עליה את העצים, שאם לא כן מדוע הוצרך למעט שלא יסדר עליה עצים. מקשה הגמרא: וְהַאי 'עָלֶיהָ' אינו בא ללמד שלא יניח על חברתה, כיון דמִיבָּעֵי לֵיהּ לְגוּפֵיהּ – שיסדר את העצים דווקא על המערכה ולא מהצד או בפני עצמם. מתרצת הגמרא: תְּרֵי 'עָלֶיהָ' כְּתִיבִי – נאמר שתי פעמים 'עליה', 'וּבִעֵר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֵצִים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר, וְעָרַךְ עָלֶיהָ הָעוֹלָה'. אחד נדרש לגופו, ומהשני דורשים עליה ולא על חברתה.

סִידּוּר שְׁנֵי גְּזִירֵי עֵצִים קוֹדֵם לְדִישּׁוּן מִזְבַּח הַפְּנִימִי. מבארת הגמרא: אַף עַל גַּב דְּהָכָא – בסידור שני גזירי עצים כְּתִיב (שם) 'בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר', וְגַם הָכָא – בדישון מזבח הפנימי כְּתִיב (שמות ל ז) 'בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר', ואין הכרע איזה קודם, אֲפִילּוּ הָכִי דבר שהוא מַכְשִׁיר עֲדִיף, ויש להקדים את סידור שני גזירי עצים לדישון מזבח הפנימי, שהוא מכשיר לקטורת, שבלי עצים אי אפשר להקטיר קטורת. מקשה הגמרא: מַכְשִׁיר מַאי נִיהוּ [–את מה מכשירים] שְׁנֵי גְּזִירֵי עֵצִים, וְהָא אָמְרַתְּ לעיל שְׁנֵי גְּזִירֵי עֵצִים לְמַעֲרָכָה גְּדוֹלָה אָוְלִי, נמצא שאינם מכשירים את הקטורת, שהעצים שלה ממערכה שניה. מתרצת הגמרא: אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה, אף שסידור העצים היה על המערכה הגדולה, מכל מקום מצינו שׁוּם [–שם] עֵצִים שמכשירים את הקטורת, דהיינו מערכה השניה, על כן סידור עצים קודם לדישון המזבח. רָבִינָא אָמַר, הטעם להקדמת סידור שני גזירי עצים, הוֹאִיל וְהִתְחִיל בַּמַּעֲרָכָה הגדולה שעל מזבח החיצון שסידרה תחילה, גּוֹמֵר את עבודתו בה ומסדר שם שני גזירי עצים קודם שידשן את המזבח הפנימי. רַב אַשֵׁי אָמַר, משום שהרי אִי לֹא מַשְׁכַּח [–מצא] עֵצִים לְמַעֲרָכָה שְׁנִיָּה מִי לֹא מָעֲיֵיל גחלים לקטורת מִמַּעֲרָכָה גְּדוֹלָה, ונמצא שגם שני גזירי עצים משמשים לקטורת, ונחשב מכשיר, וקודם לדישון המזבח.

וְדִישּׁוּן מִזְבַּח הַפְּנִימִי קוֹדֵם לַהֲטָבַת חֲמֵשׁ נֵרוֹת. מבארת הגמרא: מַאי טַעֲמָא. אָמַר אַבָּיֵי, דבר זה גְּמָרָא גְּמִירָנָא – קיבלתי מרבותי שכך הסדר, אבל סְבָרָא טעם בדבר לֹא יָדַעְנָא – איני יודע. וְרָבָא אָמַר, הטעם הוא כְּרֵישׁ לָקִישׁ, דְּאָמַר רֵישׁ לָקִישׁ אֵין מַעֲבִירִין [–אין מדלגין] עַל הַמִּצְוֹת בלא לעשותם.

קריבים כל הקרבנות חוץ מן הקטורת. דוחה הגמרא: אַדְּרַבָּה, מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה עֲדִיפָא ויש להקדימה, שֶׁבֵּן מַכְנִיסִין מִמֶּנָּה גחלים לִפְנִים ההיכל לקטורת. מתרצת הגמרא: אֲפִילּוּ הָכִי – שמכניסין גחלים ממערכה שניה, יש להקדים את המערכה גדולה, שכן כַּפָּרָתָהּ מְרוּבָּה עֲדִיפָא יותר מהכנסת גחלים. וְאִיבָּעֵית אֵימָא עוד טעם להקדים מערכה הגדולה, שהרי אִי לֹא מַשְׁכַּח [–מצא] עֵצִים הראויים לְמַעֲרָכָה שְׁנִיָּה, מִי לֹא מָעֲיֵיל – וכי אינו מכניס לקטורת עצים מִמַּעֲרָכָה גְּדוֹלָה, נמצא שגם היא ראויה להכנסת גחלים להיכל, וכן עדיפה שכפרתה מרובה, ולכן יש להקדימה למערכה שניה.

מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת קוֹדֶמֶת לְסִידּוּר שְׁנֵי גְּזִירֵי עֵצִים. מבארת הגמרא: מַנָּא לָן. דִּכְתִיב (ויקרא ו ה) 'וּבָעֵר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֵצִים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר', ללמד שהכהן מוסיף שני גזירי עצים, ודורשים שרק 'עָלֶיהָ' [–על המערכה הגדולה] מניחים שני גזירי עצים, וְלֹא עַל חֲבֶרְתָּהּ [–מערכה שניה], וממה שהוצרך למעט שלא יניח על מערכה שניה, מִכְּלָל זה נלמד דִּבשעה שמסדר את הגזירים על המערכה גדולה כבר אִיתָא [–ישנה] לַחֲבֶרְתָּהּ – למערכה שניה, ואפשר לסדר עליה את העצים, שאם לא כן מדוע הוצרך למעט שלא יסדר עליה עצים. מקשה הגמרא: וְהַאי 'עָלֶיהָ' אינו בא ללמד שלא יניח על חברתה, כיון דמִיבָּעֵי לֵיהּ לְגוּפֵיהּ – שיסדר את העצים דווקא על המערכה ולא מהצד או בפני עצמם. מתרצת הגמרא: תְּרֵי 'עָלֶיהָ' כְּתִיבִי – נאמר שתי פעמים 'עליה', 'וּבִעֵר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֵצִים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר, וְעָרַךְ עָלֶיהָ הָעוֹלָה'. אחד נדרש לגופו, ומהשני דורשים עליה ולא על חברתה.

סִידּוּר שְׁנֵי גְּזִירֵי עֵצִים קוֹדֵם לְדִישּׁוּן מִזְבַּח הַפְּנִימִי. מבארת הגמרא: אַף עַל גַּב דְּהָכָא – בסידור שני גזירי עצים כְּתִיב (שם) 'בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר', וְגַם הָכָא – בדישון מזבח הפנימי כְּתִיב (שמות ל ז) 'בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר', ואין הכרע איזה קודם, אֲפִילּוּ הָכִי דבר שהוא מַכְשִׁיר עֲדִיף, ויש להקדים את סידור שני גזירי עצים לדישון מזבח הפנימי, שהוא מכשיר לקטורת, שבלי עצים אי אפשר להקטיר קטורת. מקשה הגמרא: מַכְשִׁיר מַאי נִיהוּ [–את מה מכשירים] שְׁנֵי גְּזִירֵי עֵצִים, וְהָא אָמְרַתְּ לעיל שְׁנֵי גְּזִירֵי עֵצִים לְמַעֲרָכָה גְּדוֹלָה אָוְלִי, נמצא שאינם מכשירים את הקטורת, שהעצים שלה ממערכה שניה. מתרצת הגמרא: אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה, אף שסידור העצים היה על המערכה הגדולה, מכל מקום מצינו שׁוּם [–שם] עֵצִים שמכשירים את הקטורת, דהיינו מערכה השניה, על כן סידור עצים קודם לדישון המזבח. רָבִינָא אָמַר, הטעם להקדמת סידור שני גזירי עצים, הוֹאִיל וְהִתְחִיל בַּמַּעֲרָכָה הגדולה שעל מזבח החיצון שסידרה תחילה, גּוֹמֵר את עבודתו בה ומסדר שם שני גזירי עצים קודם שידשן את המזבח הפנימי. רַב אַשֵׁי אָמַר, משום שהרי אִי לֹא מַשְׁכַּח [–מצא] עֵצִים לְמַעֲרָכָה שְׁנִיָּה מִי לֹא מָעֲיֵיל גחלים לקטורת מִמַּעֲרָכָה גְּדוֹלָה, ונמצא שגם שני גזירי עצים משמשים לקטורת, ונחשב מכשיר, וקודם לדישון המזבח.

וְדִישּׁוּן מִזְבַּח הַפְּנִימִי קוֹדֵם לַהֲטָבַת חֲמֵשׁ נֵרוֹת. מבארת הגמרא: מַאי טַעֲמָא. אָמַר אַבָּיֵי, דבר זה גְּמָרָא גְּמִירָנָא – קיבלתי מרבותי שכך הסדר, אבל סְבָרָא טעם בדבר לֹא יָדַעְנָא – איני יודע. וְרָבָא אָמַר, הטעם הוא כְּרֵישׁ לָקִישׁ, דְּאָמַר רֵישׁ לָקִישׁ אֵין מַעֲבִירִין [–אין מדלגין] עַל הַמִּצְוֹת בלא לעשותם.

וְכִי עָיֵיל – כשנכנס לַהֵיכָל, בְּמִזְבֵּחַ הקטורת פָּנִים בְּרִישָׁא – פוגע תחילה, שסמוך לפתח ההיכל יותר מהמנורה, ולכן דישון המזבח קודם להטבת הנרות. דְּתַנְיָא בברייתא, שֻׁלְחָן עומד בַּצָּפוֹן, מָשׁוּךְ [–מרוחק] מִן הַכּוֹתֶל הצפוני שְׁתֵּי אַמּוֹת וּמֶחֱצָה, וּמְנוֹרָה עומדת בַּדָּרוֹם, מְשׁוּכָּה מִן הַכּוֹתֶל הדרומי שְׁתֵּי אַמּוֹת וּמֶחֱצָה, מִזְבֵּחַ הזהב מְמוּצָע בין השולחן למנורה, וְעוֹמֵד בָּאֶמְצַע רוחב ההיכל וּמָשׁוּךְ – מרוחק מהם בְּלַפֵּי חוּץ לצד פתח ההיכל קִימְעָא [–קצת], ולכן כשנכנס להיכל פוגע תחילה במזבח.

שואלת הגמרא: וְנוֹקְמִיהּ – נעמיד את המזבח לַחֲדָיֵיהוּ – כנגד השולחן והמנורה, ומדוע הוא משוך לחוץ. עונה הגמרא: כֵּיוָן דִּכְתִיב (שמות כו לה) 'וְאֶת הַמְּנֹרָה נֹכַח הַשֻּׁלְחָן', נלמד דִּכְעֵינָן – שצריך להעמידם באופן דְּהשולחן והמנורה חָוֹ אַהֲדֵי – יראו זה את זה, ואין לשים את המזבח שיפסיק ביניהם.

אָמַר רָבָא, שְׁמַע מִינָּהּ – מוכח מִדְּרֵישׁ לָקִישׁ שאמר אין מעבירין על המצוות, דַּעֲבוּרֵי דְּרָעָא – לעבור על הזרוע, דהיינו לְאַחַר תפילין של יד, אַטּוֹטָפְתָּא – כדי להניח תפילין של ראש, אָסוּר, משום שפוגע בזרוע קודם הראש, ואין מעבירין על המצוות. אלא הֵיכִי עָבֵיד – איך יעשה, מִדְּרָעָא – מהזרוע יבוא לְטוֹטָפְתָּא, דהיינו שיניח תפילין של יד קודם של ראש.

הגמרא ממשיכה לדון בסדר המערכה: וַהֲתָנֵי חֲמֵשׁ נֵרוֹת שבמנורה קוֹדֵם לְעבודת דַּם הַתָּמִיד, וְדַם הַתָּמִיד קוֹדֵם לַחֲתִיכַת שְׁתֵּי נֵרוֹת. מבארת הגמרא: מַאי מַעֲמָא – מה הטעם שעשו בסדר זה. אָמַר אַבַּיֵי, הָהוּא 'בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר' דְּנאמר לענין שְׁנֵי גְּזִירֵי עֲצִים, שכתוב (ויקרא ו ה) 'וּבִעֵר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֵצִים בַּבֹּקֶר', דְּלֹא צְרִיכֵי – שתיבות אלו מיותרים, שְׁוִינְהוּ לְהָכָא – תטילם כאן בעבודת התמיד ובהטבת הנרות, דהיינו, חַד – 'בבוקר' אחד שַׁדְיֵיהּ [–תטיל] לַחֲתִיכַת חֲמֵשׁ נֵרוֹת, ותלמד דְּלֵיקְּדְמֵי [–שיקדימוהו] לְדַם הַתָּמִיד, וְחַד שַׁדְיֵיהּ [–תטיל] לְדַם הַתָּמִיד, ותלמד דְּנִקְּדְמֵיהּ [–שיקדימוהו] לַחֲתִיכַת שְׁתֵּי נֵרוֹת. ומבארת הגמרא: חַד בוקר שַׁדְיֵיהּ לַחֲתִיכַת חֲמֵשׁ נֵרוֹת דְּלֵיקְּדְמֵי לְדַם הַתָּמִיד, משום דְּהָכָא בהטבת הנרות כתוב תְּלָתָא – שלש פעמים 'בבוקר', שתי פעמים בגוף הענין (שמות ל ז) 'בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת הַנֵּרוֹת יַקְטִירֶנָּה', ועוד 'בבוקר' שנאמר לגבי שני גזירי עצים, והטילוהו בהטבת הנרות, וְאילו הָכָא בדם התמיד כתוב רק תְּרֵי – שתי פעמים 'בבוקר', אחד בגוף הענין (שמות כט לט) 'אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר', ועוד 'בבוקר' שכתוב בשני גזירי עצים והטילוהו בעבודת התמיד, ולכן הטבת הנרות קודמת לדם התמיד. וְחַד – ואת ה'בבוקר' השני שנאמר בשני גזירי עצים, שַׁדְיֵיהּ [–הטילו] לְדַם הַתָּמִיד, ונלמד דְּנִקְּדְמֵיהּ לַחֲתִיכַת שְׁתֵּי נֵרוֹת, אַף עַל גַּב דְּהָכָא בדם התמיד כתוב תְּרֵי – שתי פעמים 'בבוקר', וְהָכָא בהטבת הנרות גם כתוב תְּרֵי 'בבוקר', מכל מקום יש להקדים את דם התמיד, כיון שהיא עולה, ומכפרת על עשה ולא תעשה שניתק לעשה, והטבת נרות אינה מכפרת כלל, וּמְכַפֵּר עָדִיף.

אָמַר לֵיהּ רַב פָּפָּא לְאַבַּיֵי, מדוע מטילים 'בבוקר' להטבת חמש נרות שתקדם לדם התמיד, וְאֵימָא – אולי נאמר שנטיל תיבות אלו באופן אחר, והיינו, חַד 'בבוקר' שַׁדְיֵיהּ [–הטילו] לְדַם הַתָּמִיד, משום דְּהָכָא בדישון מזבח הפנימי נאמר תְּלָתָא – שלש פעמים 'בבוקר', שתים בגוף הענין 'בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת הַנֵּרוֹת יַקְטִירֶנָּה', ואחד שהטילו משני גזירי עצים, וְהָכָא בדם התמיד נאמר רק תְּרֵי – שתי פעמים, אחד כתוב לגבי תמיד, ואחד שהטילו משני גזירי עצים. וְחַד – ואת ה'בבוקר' השני שאמור בשני גזירי עצים שַׁדְיֵיהּ [–הטילו] לְדַם הַתָּמִיד, דְּנִקְּדִים [–שיקדם] לַחֲתִיכַת חֲמֵשׁ נֵרוֹת, משום דְּאַף עַל גַּב דְּהָכָא בדם התמיד כתוב תְּרֵי – שתי פעמים 'בבוקר', כמבואר, וְהָכָא בהטבת חמש נרות כתוב תְּרֵי – שתי פעמים, 'בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת הַנֵּרוֹת', מכל מקום יש להקדים את דם התמיד לפי שמְכַפֵּר עָדִיף.

השיב אביי לרב פפא: אִם כֵּן שדם התמיד קודם להטבת חמש נרות, אַפְּסוּקֵי בְּמַאי מַפְסְקַתְּ לֵהּ – מה יפסיק בין הטבת חמש נרות להטבת שתי נרות. ואם תאמר שאין צריך להפסיק בין הטבת הנרות בעבודה אחרת, הָנֵיחָא – מובן שאפשר לומר כן לְרֵישׁ לָקִישׁ דְּאָמַר לָמָּה מְטִיבִין חלק מהנרות וְחוֹזְרִים וּמְטִיבִין את שאר הנרות, כְּדֵי לְהַרְגִּישׁ – להרעיש את כָּל הָעֲזָרָה כּוּלָּהּ על ידי ריבוי הכהנים שנכנסים לעבודה, לדבריו שַׁפִּיר יש לומר שאין צורך להפסיק בדם התמיד בין הטבת הנרות, אלא אחר הטבת חמש נרות יצאו הכהנים מההיכל, ואחר כך יכנסו להטיב עוד שתי נרות, שיש על ידי כך ריבוי פסיעות בעזרה. אֶלָּא לְרַבִּי יוֹחָנָן דְּאָמַר שהטעם שחילקו את הטבת הנרות משום שנאמר בהטבת הנרות 'בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר' ודורשים חֲלֻקָּה להטבת נרות לִשְׁנֵי חלקי בְּקָרִים, ולכן מפסיקים בין הטבת הנרות בעבודה אחרת, כדי שתתחלק ההטבה לשני זמנים, מַאי אִיכָּא לְמֵימַר – איך אפשר לומר שיקדים את דם התמיד להטבת חמש נרות, הרי אין עבודה שתפסיק בין הטבת הנרות, ועל כרחך צריך לומר שהטבת חמש נרות קודם, ודם התמיד מפסיק ביניהם.

שנינו לעיל ש'בבקר בבקר' שנאמר בשני גזירי עצים מטילים אחד להטבת חמש נרות ואחד להטבת שתי נרות. שואלת הגמרא: אָמַר לֵיהּ רָבִינָא לְרַב אַשֵׁי הַאי 'בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר' דְּשני גזירי עֲצִים מַי [–וכי] מַיְיתַר להטילו למקום אחר, הרי הָא מִיבָּעֵי לֵיהּ – צריך אותו לְגוּפֵיהּ – לדין שני גזירי עצים, דְּקָאָמַר רַחֲמָנָא שהם נִקְּדְמוּ [–יוקדמו] לְמַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת, ולא כאביי שאמר שמערכה שניה של קטורת קודמת לסידור שני גזירי עצים.

משיבה הגמרא: אָמַר לֵיהּ רב אשי לרבינא, וְלָאו מִי אוֹקְימְנָא – האם לא העמדנו לעיל (ע"א) שמערכה שניה קודמת לסידור שני גזירי עצים, שלומדים מהפסוק (ויקרא ו ה) 'וּבִעֵר עָלֶיהָ [–על המערכה הגדולה] הַכֹּהֵן עֵצִים' שסידור שני גזירי עצים נעשה 'עָלֶיהָ' – על המערכה הגדולה, וְלֹא עַל חֲבֶרְתָּהּ [–מערכה שניה], וממה שהוצרך למעט שלא יסדר על מערכה השניה, מִכְּלַל זה נלמד דְּבשעת סידור השני גזירי עצים כבר אִיתָּהּ לַחֲבֶרְתָּהּ – ישנה למערכה שניה, ולכן צריך למעט שלא יסדרו עליה את העצים. וכיון שסידור שני גזירי עצים אינו קודם למערכה שניה של קטורת, ממילא מיותר ה'בבוקר בבוקר' שנאמר בה, ואפשר להטילם להטבת הנרות ולדם התמיד.

שואלת הגמרא: מַאי שְׁנָא – מה הטעם דְּעָבִיד – שעושה את חֲמֵשׁ נֵרוֹת בְּרִישָׁא – בהטבה ראשונה ואחר כך מטיב עוד שנים, נַעֲבִיד – שיעשה חֲמֵשׁ נֵרוֹת בְּרִישָׁא, ואחר דם התמיד יטיב חמש. עונה הגמרא: כֵּיוָן דְּאַתְחִיל בְּהוּ – שהתחיל בהטבת הנרות, עָבִיד רוּבָּא – מטיב את רובם. שואלת הגמרא: אם יש להטיב את רובם בתחילה, וְנַעֲבִיד שֵׁית – שיטיב ששה נרות, ואחר דם התמיד יטיב את השביעי. עונה הגמרא: אָמַר קְרָא (שמות ל ז) 'בְּהֵיטִיבוֹ אֶת הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה', נרות לשון רבים, וְאֵין נֵרוֹת פְּחוּתוֹת מִשְּׁתַּיִם, ומשמע שבכל הטבה יש לפחות שתי נרות, ולכן מטיב בתחילה חמש ואחר כך שתים.

הגמרא חוזרת לדון בסדר המערכה: וַהֲתָנֵי שְׁתֵּי נֵרוֹת קוֹדְמֶת לִקְטוֹרֶת. הטעם, דְּאָמַר קְרָא בקטורת 'בְּהֵיטִיבוֹ אֶת הַנֵּרֹת', וַהֲדַר – ואחר כך 'יַקְטִירֶנָּה' את הקטורת, ומכאן שהטבת שתי נרות קודמת לקטורת.

וּקְטוֹרֶת קודמת לְהקטרת אֵבָרִים של התמיד. הטעם, דְּתַנְיָא בברייתא, יוֹקֵדֶם דָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ פעמיים 'בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר', דהיינו קטורת, לְדָבָר שֶׁלֹּא נֶאֱמַר בּוֹ אֶלָּא 'בֹּקֶר' אֶחָד בִּלְבָד, דהיינו איברי התמיד שכתוב (שמות כט לט) 'אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר'.

וְאֵבָרִים של התמיד קודמים לְמִנְחָה של התמיד. דְּתַנְיָא בברייתא, מִנַּיִן שֶׁלֹּא יְהֵא דָּבָר קרב על המערכה הגדולה קוֹדֵם לְתָמִיד שֶׁל שַׁחַר